

Han burde ikke have glemt disse sin Herres Ord, sagde han bebrejdende til sig selv, — tog Haanden ned fra Panden og fortsatte langsomt sin Gang med Hatten paa Ryggen.

Skulde han ikke vende tilbage? Han havde ikke handlet, som det sømmede sig den, der ydmygt vil vandre i Mesterens Fodspor. Var det ikke paa Tide at faa Bugt med den Hovmodsdjævel, der i den sidste Tid havde forfulgt ham og kastet ham Sand i Øjnene, saa han kun saa' Mørke og Trøstesløshed omkring sig?

. . . Han var i det sidste Par Uger bleven saa nervøs, at han nu fór sammen ved pludselig at se et Menneske dukke op paa Stien et Stykke foran ham; og hans Uro blev ikke formindsket, da han i den duvnakkede og unaturligt langbenede Skikkelse genkendte Væver Hansen.

Emanuel satte igen sin Hat paa Hovedet og forstærkede lidt sine Skridt. Han havde altid næret nogen Mistillid til Væveren, hvis sære og indsluttede Væsen var saa vidt forskelligt fra hans egen aabne og ligefremme Natur. Men særlig i den sidste Tid havde han følt sig utryg, saasnart Væver Hansen viste sig. Han havde paa Fornemmelsen, at denne Mand udspionerede ham, og